

A XXI. Európai Erdészeti Tájfutóverseny Svájcban

Sport és szakma — EFOL 2014

Fribourg (Freiburg) Kanton erdészeinek meghívására erdészeti, tájképi és kulturális láttnivalókban gazdag vidéken rendezték meg a XXI. Európai Erdészeti Tájfutóversenyt július végén, augusztus elején. A jó előkészítés és Svájc hívogató hegyeinek hatására 13 országból 430 versenyző és kísérő vett részt a hagyományos rendezvényen. Magyarországot 17 versenyző képviselte. A 9 fős kísérő csapatot pedig a családtagok és a jövő évi nemzetközi versenyt rendező Mecsekerdő Zrt. képviselői alkották. Csapatvezetőnk, Urbán Imre sajnos nem tudott most velünk tartani.

Az ötnapos esemény a hagyományos menetrend szerint zajlott. Miután a hosszú utazást követően a csapat zöme elfoglalta szálláshelyét a Schwarzsee mellett álló felhagyott kaszárnyában, máris indultunk megismerkedni a tereppel. Az meglehetősen különbözik az ott-hon megszokott hegyvidéki terepektől, mivel igencsak lejtős és fenyvesek borítják. A bőségesen hulló csapadék a lefutó meredek vízmosásokat zúgó vízfolyásokká alakította, a talaj csúszott akár a szappan, és lépten-nyomon botladoztunk a holt fának otthagyt törzsekben és gallyakban. Magyarul, többségében csúsztunk-másztunk, ahol lehetett azért futottunk. Mindezt bőrig ázva tettük.

Ha éppen nem esett az eső, akkor a tisztások hihetetlenül gazdag és nedves növényzete áztatott el minket. A helyiek elmondták, hogy 300 éve nem esett ennyi eső, árvizek, földcsuszamlások és néhol sziklagörgetegek keserítették meg az életüket. Nem is csoda, hogy a jól felszerelt kaszárnya lőszerraktárát kinevezték szárítóhelyiségnek, mivel ott működött fűtő-szellőztető rendszer. A rakaszok és puszkaporos hordók helyett most tájfutó ruhák és cipők gőzölögtek a több deciméter vastag páncélajtók mögött.

Az első, szerdai versenynap színhelye Freiburg történelmi belvárosa volt. A település megőrizte középkori képét, az ódon házak, templomok igen meredek, folyó övezte homokkő hegyre települtek. Sok meredek utcácska és lépcső kö-

ti össze a tereket és vezet végül a hegy tejére, ahol a város főtemploma mellett sok régi középület is áll. Nagyon hangulatos és szép város. Ilyen környezetben rendezték a sprintversenyt. Mondanom sem kell, hogy a megmértetés fénypontja egy kb. 40 m szintkülönbségű lépcső megfutása (megmászása) volt, majd a meredek lépcsőkön való lefutás (lebotorkálás) a folyóparti függőhídhöz. Ez a hidacska – legalábbis nálam – elnyerte a freiburgi sóhajok hídjá nevet, rálepve ugyanis felsőhajthattam, hogy „végre vége”. Kemény verseny volt. De ez nem csoda, hisz a világ élvonalát jelentő svájci tájfutáshoz a kemény pályák is hozzátartoznak. Ezen a versenyen a magyar csapat sikeresen szerepelt. Az eredményhirdetést és a megnyitót az országok zászlós-zenés felvonulása előzte meg. Minden csapatot egy-egy helyi népviseletbe öltözött, igen kedves nagymamakorú hölgy vezetett. A város egyik szép terének zenepavilonja volt a rendezvény központja. A megnyitó során egyperces csenddel emlékeztünk meg *Leif Strömquist* barátunkról, aki az EFOL-nak alapítója és májusi haláláig elnöke is volt.

A délutáni csapatvezetői megbeszélést követően tartották az esti erdészeti szemináriumot. Ez a a természeti károkról, és az ezeket elhárító véderdő-gazdálkodásról szólt. Svájc hegyes vidékein leginkább három jelenség keseríti meg az ott élők életét: a lavinák, a földcsuszamlások és a kőgörgetegek. A múltban a legerősebb miatt rengeteg erdőt kiirtottak, és

ezért a völgyben fekvő települések súlyos árat fizettek. A sok természeti csapás miatt az erdők egy részét visszatelepítették, és az elhanyagolt felső régió erdeinek rendbetétele szintén megkezdődött (hegyvidék-szanálás volt a program neve). Az erdők rendbetétele mellett általában az erdészet feladata még a védelem infrastruktúrájának kiépítése is (utak, lavinafogó berendezések stb.).

Csütörtök volt a szakmai tanulmányutak napja. A több lehetőség közül a csapat többsége az emmentali programot választotta. Majdnem egyórás buszozás után megérkeztünk a még mindig haragos Emme folyó három nappal korábbi árvize által megtépázott völgyébe. Igaz, nagy kerek sajtokat nem görgetett a víz, de a zúgó habok vadul nyaldosták az első programponthoz bemutatott fahidak pilléreit. Megnéztünk egy 175 éves fahidat. A vörösfenyő jó ellenálló képességének, a hídszerkezet tetővel fedésének és gondos karbantartásának köszönhetően a csavarokkal összefogott íves fatarató szerkezete még mindig állja az idők viharát és elviseli azt a gépjárműforgalmat (súlykorlátozás 28 t!), amire építői még nem is gondolhattak. Másik meglátogatott társának, a már ragasztott szerkezetű új fahídnak is több mint 100 éves életkort jósolnak

Az ottani kollégák és segítőkész családtagjaik által szervezett erdei piknik után következett az erdőjárás. Ha sült galambok repkedtek volna arrafelé, biztos egy-kettő beleakadt volna a bámulattól

eltátozott szánkba. A helyi erdészetet 30 évig vezető *Walter Marti* erdőmérnök, bemutatta az ottani szálaló erdőgazdálkodást. Az erdészek és az erdőtulajdonosok összefogásának köszönhetően nagyon szép eredményeket értek el a közösségi és a magánerdőkben egyaránt. Az erdőgondnokság területén az átlagos fakészlet 525 m³/ha, ez Svájcban a legmagasabb. Az éves csapadék mennyisége 1300 mm. Marti kolléga elmondta, hogy a szálaláshoz három feltétel szükséges: a jegenyefenyő, a megfelelő csapadék és a hozzáértés. Aztán a felsorolást kérdésünk alapján kiegészítette az alacsony vadlétszámmal is. A vadkártól (őz) ők is szenvednek, igaz, hogy a mienktől nagyságrenddel kisebb mértékben. Kerítést sehol nem látni. Érdekes, hogy a 80 cm-nél vastagabb fenyőörnköket (lévén, hogy a legtöbb helyi fűrészüzem azokat nem tudja feldolgozni) az import autókat szállító hajók „*visszfuvaraként*” Japánba viszik, és apró zsusi-tálcákat gyártanak belőlük.

Előadást hallottunk még az erdei munkások szakképzéséről. A szakmai tanulmányút természetesen egy sajtüzemben ért véget. A napi 11 ezer liter tejet feldolgozó kisüzem pincéjében több száz, mázsás ementáli sajtömb lapult. A kóstoló után (a hazai Pannónia sajt semmivel sem rosszabb!) autóbusszal a Gurnigel hegyi úton tértünk vissza szálláshelyünkre. Állítólag látnunk kellett volna az Alpok magasabb régióit, de a felhők és a köd ezt megakadályozták.

Este volt az EFOL éves közgyűlése. Az általánosságok mellett a tagországok képviselői megválasztották az új elnökséget, amit a jövőben *Martins Gaigals* (Lettország) vezet. Sajnos jelentkező híján Közép-Európát senki sem képviseli az elnökségben. A Mecsekerdő Zrt. munkatársai, *Horváth Péter Brúnó* ve-

zetésével, vetített képes előadásban mutatták be a jövő évi verseny színhelyét (Pécs és Orfű). Magyarországot követően, 2016-ban Svédország látja vendégül a tájfutó erdészek népes csapatát.

Péntek volt az esemény csúcspontja, a középtávú verseny a „Burgerwald” elnevezésű terepen. Amit már az edzés terepének viszonyairól írtam, azt ott is, ha nem fokozottabban, tapasztalhattuk. Úgy kezdődött, hogy a rajthelyre 260 méter szint legyőzésével kellett felmászni (az öregeket azért busszal felvitették, korom lévén én is a szerencsések közé tartoztam). A pálya viszont nem csak lefelé haladt, volt még benne emelkedő bőven. A terep bozótosokkal, magas aljnövényzettel, patakokkal, kis mocsarakkal és sok-sok gallyal fűszerezett. Technikás pálya volt. Itt már nem értünk el akkora sikert, mint a városi versenyen, a svájci, skandináv és balti versenyzőknek állt a zászló. Mindenesetre szépen helytállt a csapat.

Az esti eredményhirdetést a Schwarzesee partján lévő szabadtéri színpadon tartották. A háttérben a hegyekkel övezett tó, úszkáló szárcsákkal és nádassal. Az eredményhirdetést követő bankett jó hangulatban telt el. Mivel augusztus 1. Svájc nemzeti ünnepe, a napot hatalmas tűzijáték zárta le.

Szombat a váltóverseny és a búcsú napja volt. A laktanya már korán kiürült, mindenki útra készen ment a verseny színhelyére. A „Schwyberg” nevű terep szintén komoly kihívást jelentett a résztvevők számára. Ahogyan azt mondani szokták: csapataink helytálltak. Az eredményhirdetés alatt is érkeztek még befutók, akiket hatalmas üdvölgéssel köszöntött a közönség.

A zárónap fénypontja a jövő évi rendezők bemutatása és az EFOL zász-

ló átvétele volt. A helyi gárda *Patrick Rossiere* vezetésével, alpesi kürtök hangjának kíséretében, nagyon vidáman (és láthatóan megkönnyebbülve) nyújtotta át a lobogót *Keszi László* vezérgazgatónak, aki néhány szóval meghívta a résztvevőket a Mecsekbe. Jövőre a Mecsekerdő Zrt., az OEE és a „Tájfutásért-Pécs” Alapítvány lát vendégül mintegy 400 erdészt Európából Orfűn, 2015. augusztus 10-15. között. Jó volna, ha minél több hazai résztvevő jelenne meg a nemzetközi sporteseményen.

A magyar csapat nevében köszönet a támogatóknak és a rendezőknek azért, hogy ott lebettünk ezen a kiváló eseményen!

Eredmények:

Sprint

M 14: 6. Horváth Ákos
M 21: 35. Filó Bernát; 38. Kiss Zoltán
M 35: 7. Lázár Tamás
M 40: 4. Horváth Péter Brúnó
M 45: 18. Zagy László
M 50: 10. Filó György
M 60: 1. Szúnyog József; 3. Spiegl János
W 16: 3. Gerely Ferenc
W 21: 1. Horváth Sarolta
W 21: 28. Spiegl Éva
W 55: 4. Horváth Magda; 5. Ózse Ágnes
W 60: 6. Spiegl Zsuzsanna
Nyílt: 2. Szily Attila; 3. Szőke Tamás; 8. Szúnyog Emese

Középtáv

M 14: 6. Horváth Ákos
M 21: 32. Filó Bernát
M 40: 6. Horváth Péter Brúnó
M 45: 16. Zagy László
M 50: 17. Filó György
M55: 11. Kürti István
M 60: 6. Spiegl János; 9. Szúnyog József
M 70: 3. Gerely Ferenc
W 18: 1. Horváth Sarolta
W 21: 24. Spiegl Éva
W 55: 6. Ózse Ágnes; 9. Horváth Magda
W 60: 6. Spiegl Zsuzsanna
Nyílt: 8. Szily Attila

Váltó

M35: 5. Hun (Zagy L- Horváth P.B.- Lázár T.)
M45: 6. Hun-Est (Filó György - P. Paaslane - A. Padari)
M55: 10 Hun (Szúnyog József - Kürti István - Spiegl János)
Nyílt: 3. Hun2 (Filó Bernát - Szúnyog Attila); 4. Hun-Can (Horváth Sarolta. - M. C. Flue)

Gerely Ferenc, elnök,
OEE Erdei Sportok Szakosztály

